

introspecție

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

stau închis în mintea mea
ca-ntr-o casă cu gratii la ferestre
peluza albastră-i departe
în buzunarul unui nor

nu mai locuiește nimeni la această adresă
poștașul gângav s-a pensionat medical

tu alergi prin singurătatea mea
de-alungul alfabetului
descifrezi cabalele
ascunse-n praful fiecărui cotlon

e-atât de pustiu
pașii tăi răsună pe marmura sufletului
ca lacrima unui izvor
în irisul lui aș vrea să mă scufund
să mă spăl de singurătate

rămâi lângă mine iubito
până se-ntorc cocorii
iar culbelcii vor ieși din casă
cu pielea umedă de saliva unui sărut
proscris și fără speranță
ca dragostea mea-nchisă-ntr-o fortăreață
de unde nu poate evada decât să-ți împărtășească singurătatea
împletind-o cu a ta

între nimic și niciunde
păianjenii Țes mătăsurile amnezice
aud întinericul căzând cu zgomot peste casă
și ce nopți
dumnezeule
ce nopți fără sfârșit se apropie

credeam că m-ai uitat înghesuită într-un ungher al inimii
sub catifeaua roșie a crăciunului trecut
de nu mai umblă prin lume vești despre venirea primăverii

jarul abia mai clipește în vatră
mai pune un vis pe foc iubite
nu-l lăsa să se stingă
e-atât de greu să aprinzi lumini în suflete-nghețate

POEZII ONLINE

februarie e scurt numai în calendare
vino mai aproape și dă-i voie vântului să ne dezbrace de straietele singurătății

ioan grigoraș & lilia trîf